

σημείωμα για την έκδοση

Η νεκρόπολη της Αγίας Φωτιάς κοιτάζει τη θάλασσα. Αυτή του Κεραμεικού χάσκει στο κέντρο της πόλης. Ένα κενό που προξενεί αμηχανία. Ένα αρχαίο κενό στην κοιλιά της πολύβουης πόλης. Μια αιώρηση ανάμεσα σε βαριά βήματα, όπως στον χορό. Ένα τόσο εκτεταμένο και περίτεχνο κενό. Σαν κρατήρας πρόσκρουσης, σαν περίτεχνη ουλή στο σώμα της πόλης. Δεν είναι προδιγεγραμμένα να είναι έτσι τα κενά.

Η νεκρόπολη του Πετρά ανήκει περισσότερο στο τοπίο της. Πέτρα στη γη, πέτρα και στα οικοδομήματα των ανθρώπων. Είναι λες και τα γέννησε το τοπίο. Πέτρινο καταφύγιο για την ενθύμηση των ανθρώπων. Ό,τι ήταν πολύτιμο τοποθέτησαν στον τάφο όσοι έμειναν πίσω, αντικείμενα που ανήκαν στον νεκρό, αλλά δεν ανήκουν σε κανέναν πια. Το λυγισμένο σπαθί μόνο λέει την αλήθεια, ότι δεν πρόκειται να χρησιμοποιηθεί ξανά από τον κάτοχό του, γι' αυτό ας μην είναι κανενός άλλου. Όλα έγιναν σύμβολα της ζωής. Τα κοσμήματα και τα σκεύη μιλούν γι' απολαύσεις. Οι θησαυροί από μακρινούς τόπους μιλούν για ταξίδια και κατακτήσεις. Οι τροφές μιλούν για την αφθονία που προερχόταν από τη γη και τη θάλασσα. Οι καμένοι καρποί που προσφέρθηκαν θα μείνουν αναλλοίωτοι όπως το πνεύμα που ταξιδεύει.